

[Bøhnke]

Da Folketinget i august 1988 fik forelagt daværende finansminister Palle Simonsens forslag til finanslov for 1989, håbede regeringen på, at 1989 ville ende med et overskud på 8 mia. kr. Sådan skulle det imidlertid ikke gå. 1989 endte med et underskud på 20 mia. kr., hvilket altså betyder, at staten formøblede 28 mia. kr. bare i 1989 på overforbrug.

Da finansloven for i år blev vedtaget i december sidste år, var forudsætningen, at 1990 ville ende med et underskud på 7 mia. kr. Allerede i maj i år blev de 7 mia. kr. til 20 mia. kr. i underskud. På daværende tidspunkt kunne man da i hvert fald ikke beskyldte Saddam Hussein for at være årsagen til underskuddet.

Alene de to eksempler, altså 1989- og 1990-underskuddene, burde i sig selv få enhver ansvarlig finansminister og enhver ansvarlig regering til øjeblikkelig at slå bremserne i, så gældsudviklingen ikke fortsætter. Men ak nej, finanslovsforslaget, som det ligger på bordet til forhandling i dag, har et budget med 17 mia. kr. i underskud, og den seneste prognose spår, at 1991 minsandten vil ende snarere med 31 mia. kr. i underskud. Hvert eneste år med underskud betyder, at den samlede gæld bliver tilsvarende højere.

Gæld giver altså begrænset økonomisk bevægelsesfrihed. Gæld er en møllesten om halsen på hele landets økonomi. Ikke mindst den årlige rentebetaling på gælden, der i 1991 er sat til 59 mia. kr., er med til at stjæle penge op af lommen på landets befolkning. Tænk engang, hver borger fra vugge til grav må hvert år eller i hvert fald næste år undvære 12.000 kr. blot for at kunne betale renter på den gigantiske gæld.

Forestiller vi os, at udviklingen fortsætter uændret, f.eks. i bare 5 år, vil statsgælden ved udgangen af 1995 være på næsten 700 mia. kr., og den årlige renteudgift vil være på et sted mellem 75 og 77 mia. kr. afhængigt af renteniveauet. Den årlige rentebetaling vil på det tidspunkt svare til alt, hvad der kommer ind i moms. Er det holdbart? Efter vores mening nej. For den fortsatte gældsætning vil alene på rentesiden betyde, at der hvert år skal skæres yderligere en 4-5 mia. kr. væk fra andre statsudgifter ikke for at spare eller lave skattelettelser, nej, blot for at fodre gældsuhyet med yderligere rentebetaling.

Det kan godt være, at man mener, at Fremskridtspartiet er urealistisk og kompromisløst

og ultimativt, og hvad der ellers bliver brugt af den slags ord afhængig af temperament, men vi mener altså, at målet for 1991-finanslovforhandlingerne må være at skabe balance på statsbudgettet.

Når vi stiller det som et mål, er det ikke, fordi vi er særlig ultimative eller særlig urealistiske, men så er det simpelt hen, fordi virkeligheden betinger, at vi går så drastisk til værks. Det er egentlig noget af en barok situation, at et folketingsparti, som argumenterer for balance på statsbudgettet, udråbes til at være urealistisk. Har man kendt mage?

Hvis jeg nu, og jeg understreger ordet hvis, fra denne talerstol formulerede et besparelseskrav på f.eks. 50 eller 60 mia. kr. næste år, og de penge skulle bruges til budgetbalance, skattelettelser og måske oven i købet en lille smule gældsafdrag, ville finansministeren gå på talerstolen og erklære, at mit og Fremskridtspartiets krav var komplet urealistisk, og aviserne ville i morgen være fyldt med lignende bemærkninger om det urealistiske og det ultimative protestparti, som man under ingen omstændigheder kan samarbejde med.

Men hvem er egentlig urealistisk? Er det den politiker, der erkender, at der skal gøres noget ved gældssituationen, eller er det de politikere, der fortsætter med at bevilge guld og grønne skove, vel at mærke på kredit?

Regeringen mener f.eks., at det både er realistisk og ansvarligt at fortsætte med at forhøje ulandsbistanden med 500 mio. kr. om året, at afsætte mange hundrede millioner kroner til brug i Østlandene, at bruge endnu flere penge på såkaldt uddannelse og igangsættelse, at bruge endnu flere penge på kultur, at fortsætte med at sætte arbejdstiden ned osv.

Til finansiering af det og af nogle af de skattelettelserforslag, som regeringen har formuleret, anvender man så ikke engang besparelser, nej, man anvender minsandten nye indtægter, hvilket altså betyder, at den danske befolkning vil have et fortsat uforkammet højt skatteniveau – det er altså det, man kalder den realistiske politik – hvorimod den politiker, der er så uforkammet at snakke om at få sat balance i tingene, bliver erklæret urealistisk. Det kan godt være, at det er godt med moral, men det er altså ikke dobbelt så godt med dobbeltmoral. Derfor burde regeringen leve op til de påbud, man har givet befolkningen.